

Arrest

nr. 155 500 van 27 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 8 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 september 2015.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker vraagt voor de vierde maal asiel aan. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 47 647 van 2 september 2010 omdat zijn asielseerlaas ongeloofwaardig is. Zijn tweede en derde asielaanvraag werden niet in overweging genomen.

2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te

schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.1. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige vierde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvragen heeft uiteengezet, met name dat hij de Hezbollah vreest omdat ze op de hoogte zijn geraakt van het feit dat hij hen bespioneerde in opdracht van Israël. Verzoeker voegt hieraan toe dat zijn familie in Libanon nog werd lastig gevallen en ondervraagd door de Hezbollah en dat zijn ouders ondertussen zijn overleden. Tevens beweert hij hier in België al een jaar op straat te leven en te kampen met psychische problemen.

Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: zijn identiteitskaart (d.d. 27/6/98), een bevestiging van het door Hezbollah verspreide opsporingsbericht, de overlijdensaktes van zijn ouders, een foto van de gedode M. Y. en een foto van B. T., een verzendingsbewijs, enkele artikels in verband met de situatie in Libanon en een fotokopie van een uittreksel van het familieregister.

3.2. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van zijn eerste asielaanvraag incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in en herhalen van zijn asielmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Ook gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit 's Raad arrêts nr. 47 647 van 2 september 2010. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Waar verzoeker voorts argumenteert dat Cedoca de mukhtar van Elkhiyam zou kunnen contacteren teneinde de authenticiteit van de door hem opgestelde documenten na te gaan, benadrukt de Raad dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin van de eerste asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het verwijt dat de commissaris-generaal in casu geen onderzoeksdaden heeft verricht is dan ook niet dienstig. De Raad benadrukt dat de bewijslast in

beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden besluiten dat de door verzoeker neergelegde documenten niet bij machte zijn verzoekers geloofwaardigheid te herstellen. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen zoals het contacteren van de mukhtar van Elkhiyam omtrent de authenticiteit van de door een asielzoeker neergelegde documenten.

Waar verzoeker opwerpt dat hij onmogelijk de vertaling van de klacht opgesteld door de mukhtar kon verifiëren omdat deze niet aan het administratieve dossier is toegevoegd, stelt de Raad vast dat deze opmerking geen steun vindt in het administratieve dossier. Deze vertaling bevindt zich wel degelijk in het dossier. Het inzagerecht van verzoeker maakte het hem bijgevolg mogelijk hiervan kennis te nemen, alsook van de vertalingen van de getuigenis en het arrestatiebevel opgesteld door de mukhtar. Bovendien bevestigt verzoeker in zijn verzoekschrift dat M.F. in de klacht wordt vermeld. Bijgevolg blijft de in de bestreden beslissing gedane vaststelling hieromtrent staande en beaamt de Raad dat verzoeker klaarblijkelijk niet op de hoogte blijkt te zijn van de inhoud van deze attesten die hij neerlegt vermits hij zelf spontaan niets aangaf over deze arrestatie en zelfs antwoordde geen M.F. te kennen. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot gekunstelde post-factum verklaringen teneinde deze vaststelling alsnog geloofwaardig te laten overkomen, doch weerlegt noch ontkracht hiermee de gedane bevindingen van de commissaris-generaal. Bovendien gaat verzoeker met zijn betoog voorbij aan de vaststelling dat de door de mukhtar opgestelde documenten geen standaard juridische documenten zijn en de echtheid hiervan geenszins kan worden nagegaan.

Betreffende het medisch attest d.d. 19 mei 2015 gevoegd aan zijn verzoekschrift ter staving van de door verzoeker aangevoerde psychische problemen, merkt de Raad samen met verweerder in zijn verweernota op dat dit een attest betreft dat bestemd is voor de Dienst Vreemdelingenzaken en derhalve niet kan worden beschouwd als een uitgebreid psychiatrisch verslag. Het attest wordt immers noch medisch, noch psychodiagnostisch onderbouwd. Bovendien werd dit attest opgesteld enkel op aangeven van verzoeker en mogelijks gebaseerd op een éénmalig consult. Uit dit aangebrachte attest blijkt in geen geval dat de erin aangegeven psychologische problemen het rechtstreekse gevolg zouden zijn van feiten aangebracht in het asielrelaas. Dit attest is derhalve niet van die aard dat het verzoeker in zijn geloofwaardigheid kan herstellen.

Aangaande verzoekers verwijzing naar en neerlegging van een krantenartikel en een rapport van algemene aard over de macht en invloed van Hezbollah in Libanon (stukken 3 en 6), dient te worden opgemerkt dat verzoeker hiermee geen persoonlijke vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aantoot. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

3.3. Waar verzoeker de algehele veiligheidssituatie in Libanon betwist en informatie van recente datum bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie van die aard is dat het er niet veilig is, merkt de Raad op dat de Commissaris-generaal de veiligheidssituatie in Libanon voortdurend opvolgt en dienaangaande een recente update van de COI Focus "Libanon. De veiligheidssituatie in Libanon", d.d. 11 mei 2015 in bijlage bij onderhavige verweernota toevoegt.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat de veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De gevolgen van Hezbollah's betrokkenheid in de Syrische burgeroorlog lieten zich snel voelen in Libanon. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, politieke moorden en grensgeweld. Het geweld concentreerde zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in de grensstreek met Syrië, de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en Tripoli. Vooral de eerste helft van 2014 werd gekenmerkt door een sterke toename van autobommen waarbij de meerderheid van de slachtoffers burgers waren. Het gros van deze aanslagen was toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij werden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beirut geviséerd. Sinds april 2014 is er evenwel een militair veiligheidsplan van kracht in Tripoli, de Bekaa en de Akkar-regio. Mede door deze toegenomen veiligheidsmaatregelen nam de schaal van het geweld, alsook het aantal burgerdoden sinds de tweede helft van 2014 beduidend af. Zo vindt er sinds april 2014 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de Alawitische en

soennitische milities in Tripoli. Wel vond in januari 2015 een dubbele zelfmoordaanslag plaats waarbij een gering aantal burgerdoden te betreuren viel.

Het geweld escaleerde evenwel niet. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet.

Anno 2015 concentreert het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de regio Bekaa (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Jihadistische groeperingen richten hun pijlen hoofdzakelijk op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Zo vinden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat al-Nusra, en het Libanese leger. Bij dit soort aanvallen op militaire controleposten of patrouilles vallen evenwel weinig tot geen burgerslachtoffers. Wel vonden in augustus en oktober 2014 drie grootschalige en langdurig gewapende confrontaties plaats waarbij tientallen burgerslachtoffers vielen. Sinds de november 2014 hebben zulke confrontaties evenwel niet meer plaatsgevonden.

Het leger heeft in het voorjaar de in de grensregio aanwezige troepen versterkt. Syrische rebellengroepen voeren voorts raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voert op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Het

aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Sinds de tweede helft van 2014 namen deze aanvallen in intensiteit af.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Wel vonden er in 2014 en 2015 voor het eerst sinds 2006 kleine vergeldingsacties plaats langs beide zijden.

Ook in de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen ondanks de toenemende invloed van salafistische groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn, vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Sinds juli 2014 is in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilwah een gezamenlijke troepenmacht actief waarin de verschillende fracties vertegenwoordigd zijn. De troepenmacht heeft zich sindsdien kunnen ontplooiën in de meest gevoelige wijken en kwam naar aanleiding van een aantal politiek gemotiveerde moorden onmiddellijk tussen. De aanwezigheid van de troepenmacht heeft nog niet belet dat er nog steeds politieke moorden en afrekeningen plaatsvinden.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het oosten en het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen vanwege Syrische

rebellengroeperingen en aanvallen vanwege het Syrische leger en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat er actueel in Libanon sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stellen en aantonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

3.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Libanon."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 september 2015, voert verzoekende partij dat haar eerste asielaanvraag werd afgewezen omdat zij geen identiteitsdocumenten en bewijzen van de feiten kon voorleggen. Zij wijst er op dat in de tweede en derde asielaanvraag bijkomende documenten werden ingediend maar dat blijkbaar niets goed genoeg is en dat er gemakkelijkschwege altijd wordt verwezen naar algemene zaken om haar asielaanvraag af te wijzen. Verzoekende partij vervolgt dat haar zoon overleden is en in tegenstelling tot wat op de overlijdensakte staat, hij niet op een natuurlijke wijze gestorven is. Verzoekende partij stelt dat de situatie zo gevaarlijk is geworden dat ook haar familie het land heeft verlaten en in Syrië is ondergedoken. Verzoekende partij benadrukt dat de situatie zo ernstig is dat een land in oorlog, Syrië, voor haar familie veiliger is dan Libanon. Zij heeft geen rechtstreeks contact meer met haar familie om hen niet nog meer in gevaar te brengen en alle contact verloopt via een schoonzus in Canada. Verzoekende partij wijst nog op haar zwakke gezondheid, het feit dat zij getraumatiseerd is door de scheiding van haar familie, en zij besluit dat zij geen goede verteller is, maar dit geen reden mag zijn om haar asielaanvraag af te wijzen.

Verzoekende partij beperkt zich tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, zonder echter daadwerkelijk concrete en valabele argumenten te formuleren met betrekking tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in de beschikking van 21 september 2015 opgenomen grond. Zo wijst ze o.a. zeer algemeen op de door haar aangebrachte documenten, doch gaat ze niet in op de vele concrete vaststellingen op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat deze stukken de geloofwaardigheid van haar verklaringen nog meer in het gedrang brengen, en onderneemt ze geen (ernstige) poging om die vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

De Raad merkt dienaangaande op dat uit het arrest nr. 47 647 van 2 september 2010 reeds duidelijk blijkt dat geen enkel geloof werd gehecht aan verzoekende partij haar relaas met betrekking tot de spionage. Zo stelde voornoemd arrest: *“(…) Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad verder vast dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie aan te tonen. Hij maakt immers niet aannemelijk dat hij daadwerkelijk door Hezbollah wordt gezocht en vervolgd wegens spionage voor Israël, temeer hij niet het minste begin van bewijs bijbrengt van de door hem aangehaalde feiten. Verzoeker houdt voor dat er*

op 16 augustus 2009 door een lid van Hezbollah naar hem werd gevraagd. Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing is dit op zich onvoldoende om te besluiten dat verzoeker een ernstige en persoonsgerichte vervolging riskeert in de zin van de vluchtelingenconventie, temeer uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij niet eens weet waarom deze persoon naar hem op zoek was. De loutere beweringen dat hij door Hezbollah wordt gezocht en mogelijks door hen zal gedood worden omwille van de informatie die hij over hen doorgaf, zijn dan ook slechts gebaseerd op vermoedens en speculaties van zijnentwege. Verzoeker brengt overigens evenmin enig begin van bewijs bij van zijn beweerde (spionage)activiteiten in Libanon. Het louter herhalen in zijn verzoekschrift van zijn eerdere verklaringen dat hij Hezbollah vreest aangezien Hassan Nasrallah op televisie heeft verklaard dat alle collaborateurs zullen worden geëxecuteerd zeker indien ze sji'iet zijn, het niet tot de werkwijze van Hezbollah behoort om enige documenten of "bewijzen" te verschaffen wanneer iemand zal omgebracht worden, wat verklaart waarom hij geen concrete bewijzen kan voorleggen die zijn vrees kunnen aantonen en hij na de arrestatie van H. al-S. en diens echtgenote gevolgd door het voorval in de bakkerij niet zomaar kon "zitten wachten en niets doen" tot ze ook hem zouden komen halen en er voor hem dan ook niets anders opzat dan te vluchten, doen geen afbreuk aan de pertinente overwegingen van de bestreden beslissing. Overigens acht de Raad het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoeker, nadat hij van één van zijn werknemers had vernomen dat Hezbollah naar hem op zoek was, onmiddellijk het land zou zijn ontvlucht zonder zijn familie of zijn echtgenote hiervan op de hoogte te stellen (administratief dossier, stuk 5, p. 4).(…)"

Betreffende de door verzoekende partij middels een aanvullende nota ter terechtzitting neergelegde overlijdensakte van haar zoon K.A.A., en haar betoog hieromtrent, stelt de Raad vast dat deze akte, net als de eerder aangebrachte overlijdensaktes van haar ouders, gewag maakt van een natuurlijke dood. Verzoekende partij haar stelling dat haar zoon niet op een natuurlijke wijze is gestorven, is niets meer dan een blote bewering die zij op generlei wijze *in concreto* staaft, en welke geen steun vindt in, doch wordt tegengesproken door de door haar neergelegde overlijdensakte van haar zoon.

Verzoekende partij stelt dat de situatie (voor haar) in Libanon gevaarlijk is, wijst voorts op haar zwakke gezondheid, het feit dat zij getraumatiseerd is door de scheiding van haar familie, en merkt op dat zij geen goede verteller is, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 21 september 2015 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontcrachten of weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Libanon.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS